

Y, 18.

4, 567.

AD
VIRVM MAGNIFICVM, SVMME REVERENDVM
AMPLISSIMVM, DOCTISSIMVM,
CAROLVM CHRISTIANVM
TITTMANNVM

S. S. THEOL. DOCT. PASTOREM AD AEDEM S. CRVCIS PRIMARIVM,
DIOECESIOS DRESDENSIS EPHORVM, SACRI SENATVS
ASSESSOREM,

A. D. III CAL. OCT. MDCCLXXIX.

INITIA SACRI MVNERIS CAPESENTEM,

CARMEN GRATVLATORIVM

HENRICI GODOFREDI REICHARDI

A. M. A. SCHOL. PROV. GRIMM. COLL. III.

LIPSIÆ

EX OFFICINA EVESCHELIA.

9.

Postquam visceribus summos conceperat imis
Dresda sui subito REHKOPFI funere luctus,
(Cuius lustra duo fuerat vix via docentis
Doctrina, ore pio, exempli et grauitate salubri)
Quam iam dispiceret, de tot doctoribus, anceps,
Saxoniae quos alma sinu fouet ora patenti,
Cuius onus secure humeris imponere posset
Spectati, qui illi posset par esse ferendo:
Hem! quantos memini plausus, TITTMANNE, cieri
Vrbem per totam, TE successore vocato
Per non discordis suffragia cuncta Senatus!
Scilicet haud dubiis TE quilibet ordo genusque
Signabant votis habitantum: TE aula, sacerdos,
Ciues, quin rudis et plebecula; denique quis non,
Occurrens alius tunc intra moenia Dresdae:
*O utinam, dixit, Princeps velit atque Senatus,
TITTMANNUS nostrae antistes contingat ut urbi!*
Annuit euentus, verum monstrauit et omen.
Nam vix transferant REHKOPFI a morte repenti
Hebdomades ternae, Dresdensis praesul ut esses,
Vnanimi quum iam cunctorum en! voce vocaris,
TE que sacri partem Princeps iubet esse Senatus.
Sed quam, quaeſo, mihi mentem, TITTMANNE VERENDE,
Nuncius hiecc meas ut primam venit ad aures,
TU TE fuisse putas, quocum sine fraude tot annos
Dissidioque TIBI communia cuncta fuerre?
Quem TV sincero semper complexus amore es?
Sed, qui virtutum impulsus splendore TV ARVM,
Peruigilis studii, doctrinae, animiqae modesti,
Suscepisti, colui TE, dilexique vicissim?
O quam iucundo mihi sentio Care, cieri
Sanguineos fontes circum praecordia motu,

Mens mea praeteritos quoties sibi denuo silit
Ordine, percensetque inis penetralibus, annos,
Quam nos materno peramanter vtrumque fouebat
Lipsia docta sinu; quam pendebamus vterque
ERNESTI nostri, summi doctoris, ab ore,
Sive vetustorum, quae Graecis atque Latinis
Lisunt codicibus, docte monumenta virorum
Praelegeret cupidis, seu gestas tempore prisco
Res enarraret veterum de fontibus ipsis,
Seu diuinorum dux interpresque fidelis
Librorum, sacras doctrinas inde doceret
Ducere mente pia, vitae et praecepta beatæ;
Quam, spreto, iuuenum quas fert Academia vulgo
Delicias, cyathis, ludò, leuibisque choreis,
De rebus longos sermones caedere doctis
Saepe solebamus, conferre et mutua dicta,
Villibus potius quaerentes fallere tempus
Colloquiis vacuum, quam stulta et praua loquendo,
Hen! quam nunc aliter tractat studiosa iuuentus,
(Si studiosa modo est) quas verbo amplectitur, artes
Litterulasque bonas, re prorsus negligit ipsa!
Quis iuuenum Graecis monumentis atque Latinis
Seriùs inuigilat? Quis scripta Hebraea volutat,
Nec potius chartas, nimium peccare docentes,
Scenica, fabellas, Erycinæ melle repletas,
Scriptaque bardorum quorumque nouissima quaeque
Seclatur cupide, aut, si vult praeclaras haberi,
Vouit Ephemeridas centum, librosque diurnos
Hisque obiter lectis, quasi iam sapientior, esse
Quantius pretii et doctum se credit abunde?
O laeas hominum mentes! O pectora caeca!
Nos aliter quondam; neutrum, scio, poenitet vnquam,
Vt nos consilio suprema prouida cura
Numinis arcano, diuersa in parte locandos,
Me Grimmae in ludum, TE Christi ad verba docenda

Thurigenum in fines ac pinguis rura vocauit,
Hem! quam tunc animo TV dogmata sacra fideli
Tradebas populo! Quam sacra volumina nauis
Assiduo studio longoque labore legebas,
Vt posses etiam scriptis cum laude libellis
Doctrinae ingentis maturos edere fructus!

Haec TIBI sedulitas aditum patefecit, vt inde
Aptus habereris maioribus, atque docendi
Suprema in cathedra munus TIBI grande daretur.
O! ego laetitiae quantos sub pectore motus
Sensit, quum summis meritis tribuebat honores
(Queis ornat sanctam doctrinam ex arte profectos)
Lipsia docta TVIS! Aderam spectator, et hisce
Auribus atque oculis artis laudumque TVARVM
Sincero dulcem capiebam pectore fructum.
Bis septem hinc annos iam religionis auitae
Doctorem egregium TE Leucoris alma tenebat,
Queis ore et calamis, et (quae valet omnia) vita,
Praepositus duplicis templi Antistesque, salubrem
Doctrinam summa cum sedulitate iuabas.
Hem! Quantos isto concurtus tempore toto
Cernebas iuuenem, TVA pulpita circumstantum,
Et fidei vitaeque pieae praecepta docenti,
Codicis aut sacri pendenti verbaque resque
Obscuras, aduertentum TIBI pectus et aures!

In me quanta TVI porro documenta fauoris
His annis habui! Quoties mihi missa repente
Abs TE mordaces amouit epistola curas,
Exantlando animos inspiratura labori!
Quid mirum, alloquii cupidus, si hoc temporis orbe
TE quater inuisi? si me nec nimbus et imbres,
Nec frigus, canaeque nives, glaciesue tenebant,
Longius auelli vt blando a sermone TVORVM
Amplexusque TVI summa dulcedine possem?

Nunc TE Dresda vocat; per Dresdam (crede loquenti)
Iple Deus, populum de religione docere,
Et curare Scholam, partemque sacri esse Senatus.
Quantus ibi, quaeso, campus TIBI panditur, in quo
Curibus assiduis SVA se effert inclyta semper
Cum pietate fides, bonitas, prudentia, virtus!
Scilicet alloquio dulci ac praesente lenabis
Auxilio viduas, carisque parentibus orbos
Oppresso-que teges, blandis solabere verbis,
Quis moeror curaeque graues praecordia rodunt,
Indolis egregiae iuuenes, quis igneus ardor
Ingenii est, recti mores, industria pernox,
Verum angusta domi res, nec pretiosa supellex,
Commendare TVA summis grauitate patronis
Cessabis nunquam, et quauis ratione fouebis.

Denique, quod summum est, ne quid gratissima caele
Religio, nobis quam sacra volumina pandunt,
Peruersi, labis trahat a squaloribus aevi,
Cum magno HERMANNO (patriae hem! quo lumine nostrae,
Quem pietate pari vt patrem veneramur vterque!)
Peruigili studio, cura, et pietate cauebis.
Hoc genere in solo, quae, quanta, et qualia monstra
Impugnanda sient effreni hoc tempore VOBIS,
Vix, mihi si linguae centum sint, oraque centum,
Enumerare TIBI verbisque exponere possem.

Non etenim ignoras, his in regionibus esse,
Sancta quibus diuinorum decreta librorum
Displiceant, cultusque Dei, quem publica pridem
Lex patriae sanxit, quique optent cuncta nouari.
Sunt alii contra, (nihilò pars castior illis)
Qui, sanctae studium vitae quum nobile cernant
Principibus placuisse viris, vnumque probari,
Heu! Curios simulare velint, cernentibus istis,
Curui ac defixis ad humum gradientur ocellis,
Ac tergo inflexo; sed postquam contigit ipsis,

Quod petiere, sacrum munus, mutatus ab illo
 Multum gestus adest, et Baechanalia viuunt.
 Hofce salutarî fraeno compescet vtrosque
 Vox TVA, ne irrepant, neu sacris coetibus obsint.
 Sic quoque TE tanget nostrarum cura scholarum;
 Ne noceant errorum ipsis commenta nouorum,
 Foeda vel impietas, vel, quae est exorta repente,
 Teutoniae et miros ciuit sapientia motus,
 Verborum obscura dum sese nube recondit,
 Spissa magis tenebris, acubus sed acutior ipsis;
 Quae si progressus, vti coepit, fecerit aequos
 (Nam cathedras paene ac subsellia cuncta repleuit)
 Nae paene infantes ad nostri lumina saeculi
 Reddet *Aquinates* mox, *Lombardosque*, *Scotosque*,
Durandosque, omni monachorum cum grege nigro;
 Praeclaris vtinam non et simul inferat altum
 Artibus ac studiis, immedicabile vulnus,
 Quis facilis semper, popularis, comis, aperta
 Philosophia placet, non caecis abdita verbis,
 Barbaricis terrens cultores vocibus omnes.
 Nam sic Socraticis edocuae, tempore prisco,
 Finxerunt charis *Cicerones*, atque *Platones*,
 Atque *Sadoletos*, quorum diuina virorum
 Quis non cum summa dulcedine scripta reuoluit?
 Verum ad TE redeo: TV, fortunante Jehoua,
 Cuius, qui ingruerit, forsasse medebere morbo,
 Et facies, vt sint bene sartaque tectaue quaeuis,
 Praefertim, illorum, quos inter viuere perges,
 Vnanimi plausu et communi adiutus amore.
 Quis, qui iam nouit TE, non miratur amatque?
 Quis, nondum visum, vt primum vidisse licebat,
 Non capitur frontisque T VAE vultusque decore?
 Sic nuper factum, adspecu quum Grimma potenter
 Exhilarata TVO est, quem, blandae altricis habentem
 Instar (namque aluit senos TE largiter annos)

Post prope viginti visebas laetus aristas,
Quam tunc laetitiae sensus iocundus alumno
Vnicuique fuit, poriter nobisque magistris!
Quam blanda et TVA vox, qua, TE cuiusque salutem
Patronum verae, dicebas, esse futuram!
Huic igitur TV porro scholae ne, quaeso, favere
Desine, nec valido prorsus tutamine fretam
Praesidioque TVO, fautor desiste tueri.

TE modo, totius qui temperat orbis habenas,
Et solus qui cuncta potest, cui caelica cordi est
Religio, incolumem cara cum stirpe TVORVM
Seruet in haud paucos annos, onerique ferendo
Sufficiat vires, longam et vegetamque senectam,
Vs, quae rite facis, sat longo tempore praestes.

Me (nouit, atque vitinam tam certo alia omnia nossem!)
TV certe haud minus, atque olim, constanter amabis,
Atque fauore TVO veterem dignabere amicum,

Interea hocce meum nostri lectoribus aevi
Testatum faciet carmen, feroque nepoti,
Quanti TE faciam, TE sim facturus et vsque,
Dum rebus tandem humanis exemitur vterque
Ad paradisiacas sedes ac regna piorum,
(E quibus errores, rixae, et genus omne malorum
Exulat, at secura quies, paxque aurea mentis
Iunctaque amore fides, ac dia scientia regnant)
Transuerti, damto lactemur sine beati,
Atque vno benefacta Dei communiter ore
Et decus, et laudes, maiestatemque canamus.

Pon 24 1067
20

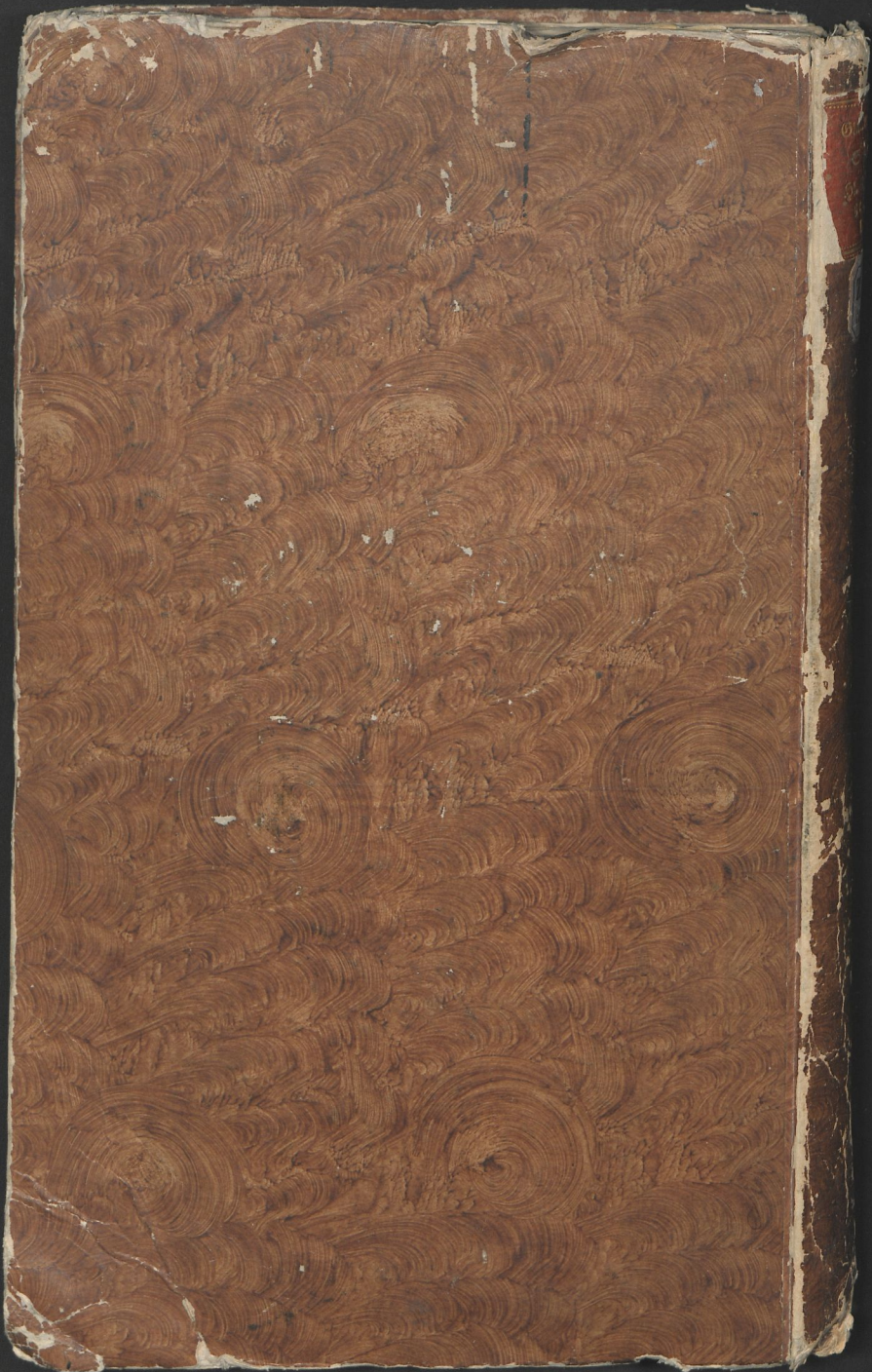
f

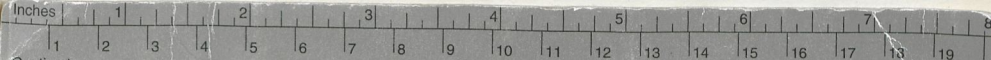
TA-70L

an 2 u. an 13 noch nicht aufgenommen

121

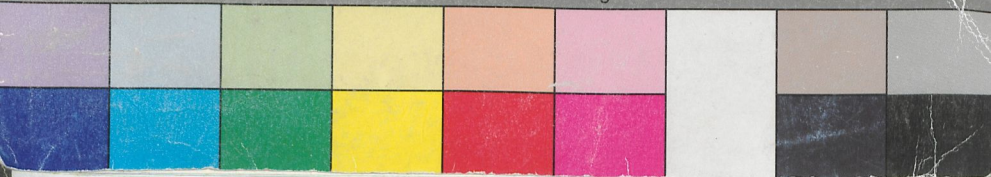

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

29

AD

VIRVM MAGNIFICVM, SVMME REVERENDVM
AMPLISSIMVM, DOCTISSIMVM,
CAROLVM CHRISTIANVM
TITTMANNVM

S. S. THEOL. DOCT. PASTOREM AD AEDEM S. CRVCIS PRIMARIVM,
DIOECESEOS DRESDENSIS EPHORVM, SACRI SENATVS
ASSESSOREM,

A. D. III CAL. OCT. MDCCLXXXIX.

INITIA SACRI MVNERIS CAPESENTEM,

CARMEN GRATVLATORIVM

HENRICI GODOFREDI REICHARDI

A. M. A. SCHOL. PROV. GRIMM. COLL. III.

LIPSIAE

EX OFFICINA EVESCHELIA.

9.

